

Helt nya och lustiga Kärleks=

Wisor,

Hvilka alla gå derpå ut, Huru
som en Ungkarl blifwer bedrogen af
sin Flicka, Och therföre nu tager
et ömt och Höfligt afsked til slut.

Den Första:

Nu nödgas jag at skrifwa uti &c
Sjunges som: Det war en Söndags Morgon &c

Den Andra:

Sätt mig min Syster ha, äran at
afsked ta &c -

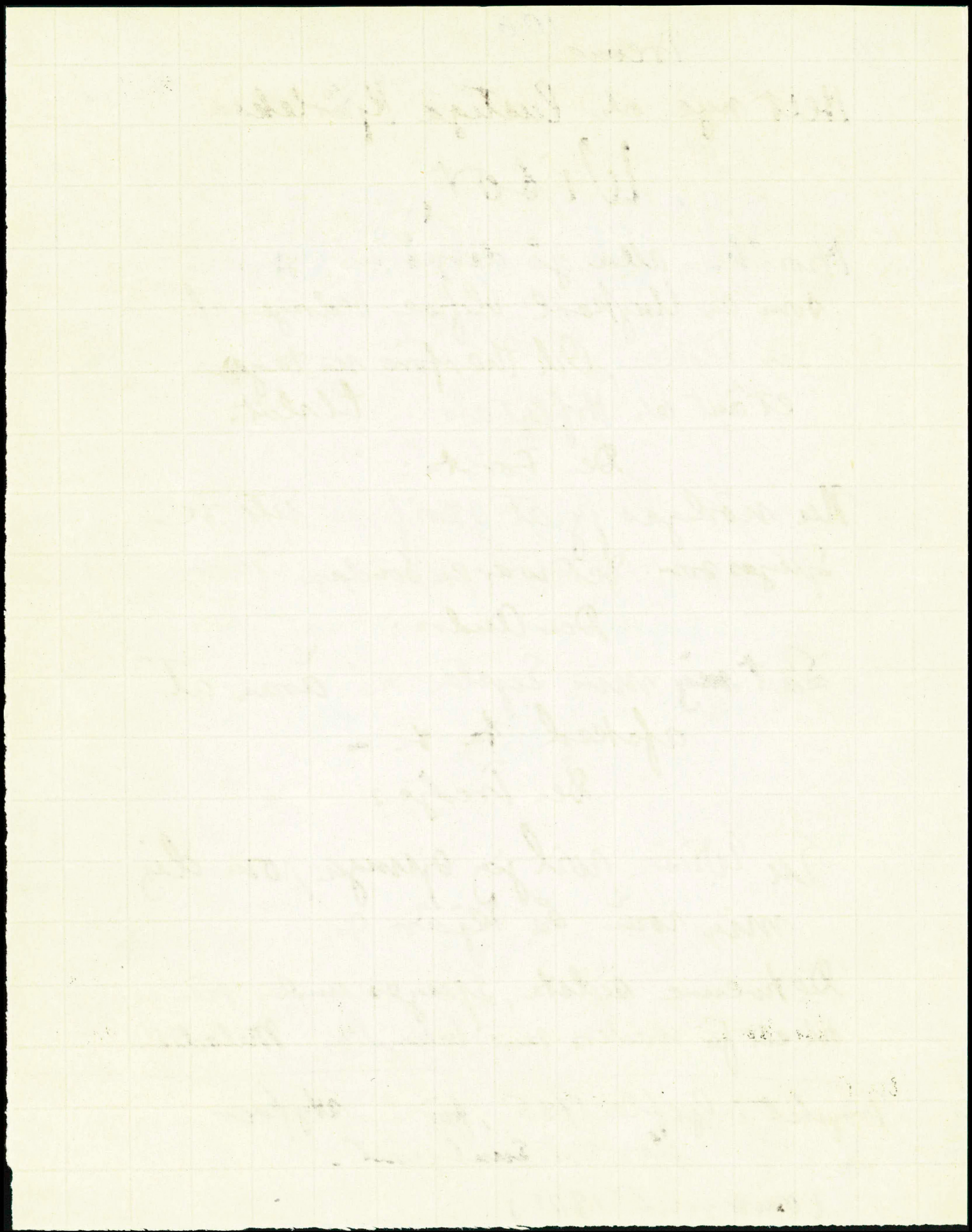
Den Tredje:

En Wisa wil jag sjunga, om dig
min roan på Kjär &c -

De treenne sidsta, Sjunges under sin egen
och elt för wackerz samt behageliga Melodier.

Tryckt i Lefte 1785, för 2 stycker.
Hos E. P. Sundqvist.

(Omtryckt 1801)

1. Nu nödgas jag äf skrifwa uti min enslighet,
 Min tid dermed fördrifva som mig stads går förtret.
 Jag tror min gråt och suckar den på dig drabba må,
 Jag wet at Herren tucklar de stolta hjertan och.
 (1801: så)

2. Fast jag dock är besviken utaf dit stolta mod,
 Ja du mig har begripit och fängslat så min tro.
 At jag et sorgfullt hjerta ifwer din toolöshet,
 Nu bär i hjertat inne, ja HERNEN det fast wet.

3. Jag har tildig gladt hjerta, du dig ork wiste så,
 Hermed gör du mig smärta, och mig bedraga må;
 Sen du mitt hjerta rannit, du ditt ifrån mig tog,
 En annan har det funnit, hvar ifwer grannen lag.

4. Et månde mig förtro, du tviflar på min tro.
 Af din tro må du skryta, min tro må hos dig bor,
 Trohet i dig ej finnes, fast än mig lofwat war,
 Jag ber dra dig till minnes, lovad ni för talat har.

5. Min trohet du försporde af mig; vänlighet,
 Du mig det samma gjorde, fast du mig sedan svek.
 Men detta blir min ära at stadigt bli i tro,
 Du lät dig deraf lära, intaga samma ro.

6. Om jag det frige weta, lowad jag förbrutit har
 Så kunn' den sön bli lättad, som jag i hjertat drar.
 Men du det mig ej skänker, dit hjerte är hårdt som
 Och icke falskhet blänker, mot all min kärlek ren.
 7. Fast

(Forts. sakens) (Mr Tom H. Wasthjerns sång.)